

עפ"ג 33870/01/14 - המערער, מ.א. נגד המשיבה, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

09 פברואר 2014

עפ"ג 33870-01-14 א' נ' מדינת ישראל

לפני:

כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ כב' השופט אהרון מקובר
כב' השופט צבי דותן

המערער
נגד
המשיבה
מ.א.
מדינת ישראל

המערער ובא כוחו עו"ד ניר זנו

ב"כ המשיבה עו"ד שרה טל

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הורשע על פי הודאתו בת"פ 4557-06-13 (בימ"ש השלום בנתניה) בתקיפה הגורמת חבלה של ממש שגרם לבת זוגו ונידון ל- 16 חודשי מאסר בפועל, ל- 8 חודשי מאסר על תנאי ו- 5 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר-הדין.

הערעור מכון כלפי חומרת עונש המאסר בפועל וב"כ המערער טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפנינו כי שגה בימ"ש קמא בקביעת מתחם העונש בין 8 חודשים לשנתיים ובקביעת העונש שהוטל על המערער בתוך מתחם ענישה זה.

לטענת ב"כ המערער, בית משפט קמא נתן משקל מכריע ובלתי סביר לפגיעה בערך החברתי המוגן כתוצאה מביצוע העבירות ושגה כשהעניק משקל בכורה למעמדה של המתלוננת כפליטה והתעלם מנסיבותיו האישיות של המערער, שאף הן קשורות למוצאו ודרך הגעתו ארצה.

ב"כ המערער טוען כי ביהמ"ש קמא חרג ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות כלפי בת זוג לרבות עבירות אלימות חמורות מאלה שבוצעו על ידי המערער כפי שהובאו בפסיקה שצוטטה בסעיף 20 להודעת הערעור, ואשר חלקה הוצג בפני בימ"ש קמא.

באשר לעונש שהוטל על המערער במסגרת מתחם הענישה - טוען ב"כ המערער כי בימ"ש קמא התעלם מהנסיבות האישיות של המערער, מכך שהוא נמצא במעמד של פליט בארץ ומשכך נאלץ לשהות במעצר ולא השתחרר בחלופת

מעצר, מכך שהוא לא צפוי להשתחרר על תנאי ממאסרו ומכך שמדובר באירוע חד פעמי ולא בדפוס התנהגות קבוע שבוצע על ידי מערער צעיר יחסית.

ב"כ המערער עותר להטיל על המערער עונש ברף התחתון של מתחם הענישה, דהיינו, שמונה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ב"כ המשיבה מתנגדת להקלה בעונש המאסר שהוטל על המערער ועומדת על חומרת התנהגותו האלימה של המערער כלפי בת זוגו כפי שתוארה בכתב האישום המתוקן שלקח בחשבון את הקשיים הראייתיים.

כמו כן היא טוענת כי בימ"ש קמא צריך היה להתחשב בצורך בהרתעת המערער ואחרים שכמותו מלפגוע בבנות זוג.

אנו רואים עין בעין עם ביהמ"ש קמא את הערכים המוגנים בהם פגע המערער כאשר תקף את אשתו בצורה לא קלה כמתואר בכתב האישום המתוקן וברישא גזר-הדין נושא הערעור.

כך אנו רואים עין בעין עם ביהמ"ש קמא כי מדובר בפגיעה משמעותית שפגע המערער בערכים המוגנים ומשכך מתחם הענישה בין 8 חודשים ל- 24 חודשים כפי שנקבע על ידי בימ"ש קמא בסעיף 10 לגזר-הדין נושא הערעור הוא מתחם נכון.

בימ"ש קמא צדק גם כאשר קבע שלא קיימים שיקולים שמצדיקים סטיה ממתחם העונש ההולם, לחומרה ולקולא, לרבות הצורך בהרשעת המערער ואחרים שכמותו שכן מבחינת המערער מדובר היה באירוע חד פעמי.

בימ"ש קמא מנה בסעיף 12 לגזר-הדין נושא הערעור את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ואשר יש בהן כדי להקל בעונש המאסר אך התחשבות זו הביאה אותו לגזר-דין המצוי במחצית מתחם העונש שנקבע על ידו.

נראה לנו, בכל הכבוד, כי בכך החמיר בימ"ש קמא עם המערער מעבר למה שהיה מוצדק לעשות גם בהתחשב בחומרת התנהגותו ובפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים שכן יש בנסיבות המקלות כפי שנמנו בסעיף 12 לגזר-הדין, ובמיוחד בהיות האירועים אירוע חד פעמי, בעברו הנקי של המערער, ובהודאתו של המערער, שחסכה את עדות בת זוגו, כדי להצדיק הקלה בעונש המאסר בפועל שהוטל על המערער.

לאור כל האמור לעיל, אנו מקבלים את הערעור ומחליטים כי המערער ירצה שנת מאסר בפועל מיום מעצרו, 1.6.13.

המאסרים על תנאי שנקבעו בגזר-הדין של ביהמ"ש קמא יעמדו בתוקפם.

אנו מוחקים את עפ"ג 52166-12-13 שהגיש המערער בעצמו בשל כפילות.

ניתן והודע היום ט' אדר תשע"ד, 09/02/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

צבי דותן, שופט

אהרון מקובר, שופט

**אברהם טל, סג"ן
אב"ד**

